

FEHÉR BÉLA

Ördögcérna

Lance parfüm „RODO” – ez a felirat állt az aranyozott gipszkeretbe foglalt színes plakáton Lombos Győző asztala felett. A szecessziós betűkből rajzolt vörös felirat alatt finom arcú, fiatal szőke nő a kezében tartott flakonból folyadéksugarat – nyilván RODO parfümöt – lövellt a zsebkendőjére. Ha ugyan zsebkendő, mert erről nem vagyunk meggyőződve. Lombos a svédasztalról sonkát, rozskenyeret és paradicsomot szedett a tányérjára, marék minivaját rakott mellé, közben csapolt sört rendelt IV. Rideg fogadóstól. Nem volt egyedül az étkezőben. A bejárat melletti asztalnál Duhenska Mari főiskolás színinövendék tanulmányozta a heti menülapot. Meghúzta magát, tartott a nagypofájú Lombostól, aki egyébként ügyet sem vetett rá, megbabonázta a RODO parfüm. Odahívta IV. Rideget, fejével a plakát felé biccentett.

– Figyu, papa. Ezt a festményt lenyúlom a mai forgatásra, háttérnek a konyhai jelenethez. Rendben?

– Nem festmény, hanem plakát. Adnám én, de sajnos nem lehet. – IV. Rideg sajnálkozó arcot vágott, nem rajta múlik, a körülmények nem engedik. – Családi ereklye. A nagyapám, II. Rideg fogadás kapta személyesen Hatvany bárótól.

Lombos enerváltan felnézett.

– Az meg ki a tököm?

– Írókat üdültetett a fogadóban. Kirándultak, gyógyfürdőztek, satöbbi. Még az első háború előtt.

– Írókat?

– Költőket is. Állítólag nagy hecc volt, evészet, ivászat, kultúra.

– Már akkor megvolt a panzió?

– Fogadó, kérem. A Sárga Pipacs akkor élte fénykorát.

– A fénykor baromság. Nem jelent semmit.

– Úgy értem, nyugodtan csordogált az élet. Senki nem volt ideges. Itt, az isten háta mögött mindig sütött a nap.

– A csordogálás modoros baromság. Olyan, mint a ve-rejtékezés.

– Mindenesetre még ma is működünk. A Sárga Pipacsban se irigység, se politika nem tudott kárt tenni. A nagyapámnak megvan az emlékfüzete: – IV. Rideg ívet rajzolt a levegőbe, mintha az emlékfüzet nagybetűs címét mutatná – „II. Rideg bizalmas feljegyzései a literátori trupp látogatásáról”. Nagy idők voltak. El akarja olvasni?

– Ember, a huszonegyedik században vagyunk! A pipacs totál giccs. Hol van már pipacs? Kihalt, mint a dinoszaurusz. Hallgasson rám, változtassa meg a kóceráj nevét.

– Érdekes, ezt már Gilike is mondta.

– Az meg ki? Egy másik báró?

– A feleségem. – VI. Rideg elnézően nevetett. – Mind-egyik Rideg panziós feleségét Gilikének hívták. Úgy értem, a dédanyám, a nagyanyám, az anyám is Gilike volt, én is egy Gilikét vettem nőül. A fiam, V. Rideg hajósza-kács, most éppen valahol a Fidzsi-szigetek környékén jár. Életerős gyermek, de jó értelemben. Nincs kétségem, ösz-szeszed valahol egy Gilikét. Ha nem, akkor agglégény ma-rad, a fogadónak pedig vége.

Lombos begyúrte a sonkás szendvics felét. Ekkora cso-maggal a szájában képtelen volt megszólalni, csak muto-gott a RODO-plakát felé, nem is figyelt IV. Ridegre.

Vági Pipó, a vezető operatőr trappolt az étkezőbe, a válla fölött Duhenska Mari színinövendék harmatos arca lebegett. Pipó hengert csavart a szövegkönyvből, azon keresztül figyelte Lombost.

– Látlak téged, takarítónők réme!

Lombos az asztalra csapott, feldőlt a sótartó.

– Csesszétek meg, már mindenki tudja? Bemondta a rádió?

– Még valami, kérem – folytatta IV. Rideg. – A nagyapám nemcsak mint fogadás alkotott jelentőset, hanem kimagasló fürdő- és gyógymesternek számított. Tu in van, ahogy manapság mondják. Sajnos, az ősi eljárások feledésbe merülnek. Faljuk a sok vegyszert, és várjuk a csodát.

– Én nem várom. A franc se várja – vetette közbe Lombos. Intett a panziósnak, hajoljon közelebb. – Mondja, mennyi idős a takarítónő?

– Zsuzsó mamus?

– Mamus?

– Mindenki így hívja. Nem is tudom. Ötven körül lehet. Talán ötvenhárom. A fiát lesittették, autókat lopott, eladta. Visszaeső.

– Nem számít. Mindenki visszaeső.

– Szintén autót tetszett lopni?

– Dehogynoptam.

– Akkor nem értem. Panasza van a takarításra?

– Nincs panaszom, imádom a mocskot – rázta a fejét Lombos.

– Sajnos fűvel-fával összefekszik, de nem tartozik rám.

– Fűvel-fával?

– Még a vak egerrel is. – Rideg panziós suttogóra fogta a hangját. – Zsuzsó mamus fehérmájú. Orvosilag beteg.

– A májat hagyjuk. Nem érdekel a színe – legyintett a rendező. A plakátra mutatott. – Ahogy fogja a tubust, el-tartott kisujjal. És ahogy finoman spriccel vele. Ezt nevezem művészi erotikának.

Lombos Győző azon a helyen ült, ahol nagyjából száz évvel korábban Hatvany Lajos étkezett az irodalmárok ötnapos látogatása idején. A báró mindennap fél virslit, azaz einspennert reggelizett. Két csésze tejeskávét ivott hozzá. Végig szemmel tartotta a fogast, nehogy valaki meglovasítsa a cilinderét. Egy év alatt hét cilindere tűnt el. Berlinben vásárolt Duftende plüsscilinderét úgy lopták le a fejről, hogy nem vette észre. Éppen Karinthy frissen megjelent *Esik a hó* című kötetét olvasgatta egy kávéházi teraszon.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2021-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Losonczi Kelemen Emese
Korrektor Balogh Emerencia
A borítót Baranyai (b) András,
a könyvet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9132
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3444 6